కథా కౌముది

చేసినపాపం

మూలం:Fyodor Dostoevsky

తెలుగు సేత: సూరపరాజు రాధాకృష్ణ మూర్తి

ఆయన మా టౌన్లో పెద్ద అధికారి.చాలాకాలంగా ఇక్కడ పనిచేస్తూ ఉన్నాడు. సంపన్నుడు. ఉదారుడు.ఊళ్ళోని అనాథశరణాలయాలకూ ఉచితాన్నదానసంస్థలకూ విరివిగా విరాళాలు యిచ్చేవాడు. అతడంటే అందరికీ గౌరవం.దయాగుణం కలవాడు.అవసరంలో అనేకులను ఆదుకున్నాడు.(ఆయన దయాగుణం ఆయన పోయిన తరువాతనే తెలిసింది.) ఏభై ఏళ్ళుండవచ్చు.భార్య, ముగ్గురు పిల్లలు. ఒకరోజు సాయంత్రం హఠాత్తుగా తలుపు తోసుకుని నా గదిలోకి వచ్చాడు. ఎందుకొచ్చాడో తెలియదు. గంభీరంగా ఉన్నాడు. ముఖంలో ఒక తీవ్రత కనిపిస్తోంది. కూర్చుంటూ అన్నాడు:

'ఈ మధ్య మీరు ఈ టౌన్లో, కొందరి యిళ్ళకు వెళ్లడం, వారితో వాళ్ళ కష్టసుఖాలు మాట్లాడడం చూస్తున్నాను. మీరు వాళ్ళకు చెపుతున్న మాటలు వింటున్నాను కూడా. మీరు సామాన్యవ్యక్తి అనిపించడం లేదు. మీది దృఢమైన ధార్మికప్రవృత్తి. మీలో సత్యనిష్ఠ కనిపిస్తున్నది.మీరు చేసిన పని అందరూ చేయగలిగింది కాదు. పరువు నష్టమనీ, నలుగురూ చులకన చేస్తారనీ తెలిసి కూడా, మీరు చేయదలచుకున్నది చేసేస్తారు.అలా చేయడానికి చాలా ధృతి ఉండాలి'.

'అదేం లేదండీ. మీరంటున్నంత గొప్ప విషయమేమీ కాదది.నన్ను ఎక్కువగా పొగుడుతున్నారు', అన్నాను.

ఇక్కడ నా గురించి కొంత చెప్పుకోవాలేమో? నేను నిన్నమొన్నటిదాకా ఒక ఆర్మీ ఆఫీసర్ని.నేను ఒకప్పుడు ఒక అమ్మాయిని ప్రేమించాను. ఆమెను మరొకడు సొంతం చేసుకున్నాడు.నాకు వాడిమీద విపరీతమైన కోపం వచ్చింది. 'బలాబలాలు తేల్చుకుందాం రా' , అని వాణ్ని ఛాలెంజ్ చేశాను.మర్నాడు ఉదయాన్నే ఊరి చివర కలుసుకుందాం అనుకున్నాం.ఆ రాత్రి సరిగా నిద్రపోలేకపోయాను. తెల్లవారితే ప్రేమప్రత్యర్థితో జరగబోయే బలపరీక్ష గురించి చాలా సేపు ఆలోచించాను.నన్ను ప్రేమించని అమ్మాయికొరకు పోట్లాట ఏమిటి? పైగా ఒక వేళ నేను అతన్ని చంపాననుకో? ఏం

చేసినట్టు? ఆమె జీవితాన్ని దు:ఖమయం చేయడమే కదా? అలాజరుగకూడదనుకున్నాను.తెల్లారింది. నేను నా ప్రత్యర్థి కలుసుకుందామనుకున్న చోటికి చేరాం. రాత్రి నిర్ణయించుకున్నట్లే అతనితో నేను పోటీనుండి విరమించుకుంటున్నాను అని చెప్పేశాను. క్షమించమనికూడా అన్నాను. ఆ సందర్భంలో అవతల వ్యక్తి నన్ను ఎంత నీచంగా అవహేళన చేస్తాడో తెలుసు. అందులో, నేనొక ఆర్మీ ఆఫీసర్ని కూడా.ఆర్మీలో కూడా యిటువంటి పిరికిమనుషులుంటారా అని అతడే కాదు బయటకూడా నన్ను అవహేళనచేస్తారు. అయినా అనుకున్నది చేసేశాను. ఇది జరిగిన తరువాత నాకు సైన్యంలో పనిచేయాలనిపించలేదు.రాజీనామా చేశాను. ఇప్పుడీ పెద్దమనిషి నాగురించి అంటున్న మహత్కార్యం ఆనాడు నా ప్రేమప్రత్యర్థిని నేను క్షమించమని అడగడం గురించే .

'లేదు.లేదు.ఎక్కువ ఏమాత్రము కాదు.మీరు చేసిన పని చేయగలగడానికి చాలా చాలా మనోబలం కావాలి.మీరనుకున్నంత తేలికేమీ కాదు. నిజానికి నన్ను మీ దగ్గరికి తీసుకొచ్చింది ఆ బలమే. చూడండి, మిమ్మల్ని విసిగిస్తున్నానేమో? మీ వ్యక్తిగత విషయంలోకి తలదూరుస్తున్నాననుకొంటారేమో కాని, మిమ్మల్ని ఒకటి అడగాలని ఉంది.ఆనాడు అతన్ని మీరు క్షమించమన్నప్పుడు మీ మనస్స్థితి ఎటువంటిదో , మీ మనసులో ఏ భావాలు కలిగాయో చెప్పగలరా? ఈ విధంగా అడగడంలో నాదొక రహస్యప్రయోజనం ఉంది. దాని గురించి తరువాత సమయం వచ్చినపుడు,మనం యింకా దగ్గరవడం భగవంతుడి సంకల్పమైతే, చెబుతాను', అన్నాడు.

'అప్పటి నా మనస్థితి ఏమిటి అని అడుగుతున్నారు.ఇక్కడ, నేను ఇంతవరకు ఎక్కడా చెప్పని విషయం ఒకటి మీకు చెప్పాలి. నా ప్రత్యర్థిని ఛాలెంజ్ చేసి వచ్చిన ఆ రాత్రి జరిగిన ఒక సంఘటన నా జీవితాన్ని మార్చేసింది. అది నా జీవితంలో నేను ఊహించి ఉండలేని గొప్ప మలుపు.అతణ్ణి ఛాలెంజ్ చేసి యింటికి వచ్చానా? ఆ సాయంత్రం అంతా కోపంతో ఊగిపోయాను. ఉన్నట్టుండి అకారణంగా, నాదగ్గర పనిచేసేవాణ్ణి ముఖంమీద రెండు గుద్దులు గుద్దాను. వాడి ముఖమంతా రక్తం. నిశ్చేష్టుడై నిలబడి పోయాడు వాడు. ఆ రాత్రి నాకు సరిగా నిద్ర పట్టలేదు. పక్కమీదినుంచి లేచి పోయాను. మనసంతా అలజడి. నా పనివాణ్ణి కొట్టడమేమిటి? వాడు నా లాంటి మనిషే కదా? పాపం, కొడుతుంటే, వాడు చేయి కూడా ఎత్తలేదు.కవాతులో నిలుచున్న సైనికుడిలా కదలకుండా ఉండిపోయాడు. నా మీద నాకే అసహ్యం వేసింది. నేను చేసిన పని తప్పు అని తెలుసుకున్నాను.తెల్లవారగానే వాడి కాళ్లమీద పడి క్షమించమన్నాను.వాడికి చాలా ఆశ్చర్యం కలిగివుంటుంది. వాడు చాలా యిబ్బంది పడిపోయాడు. నాకు మతిచెడిందేమోనని అనుమానించినా అనుమానించి ఉండవచ్చు. కాని నా మనసులో అలజడి ఆగిపోయి తేలికపడింది. ఆ తరువాత నా ప్రత్యర్థిని క్షమించమని అడగడం నాకు సులభం అయింది. ముందే దారి చేసుకుని ఉన్నాను కనుక. దారి చేసుకుని మొదటి అడుగు వేయడంలోనే ఉన్న కష్టమంతా. తరువాత దారి సులభం. నా ప్రత్యర్థితో అలా ప్రవర్తించడంలో అవమానం కాదు, ఆనందం ఉండింది', అన్నాను.

నేను యిదంతా చెబుతున్నపుడు అతడు నావైపు ఎంతో ఆసక్తితో విన్నాడు. ' మీరు మాట్లాడడం వినడం చాలా బాగుంది. అప్పుడప్పుడూ వస్తుంటాను' అని వెళ్ళిపోయాడు.

అప్పటినుండి అతడు ఇంచుమించు ప్రతిరోజు సాయంత్రం నన్ను కలవడానికి వచ్చేవాడు. మేము యింకా చాలా దగ్గరి స్నేహితులం అయ్యేవాళ్ళమే. కాని అతడు తనగురించి ఏమీ మాట్లాడేవాడు కాదు. నాగురించి అడుగుతూ ఉండేవాడు. శ్రద్ధగా వినేవాడు. అయినా అతడంటే నాకు యిష్టంగానే ఉండేది. నా గురించి నేను చాలా మనసు విప్పి మాట్లాడేవాణ్ణి. అతని జీవితరహస్యాలు నాతో చెప్పుకోవలె అని నేనెందుకనుకోవాలి? అతని మంచితనం సరళస్వభావం స్పష్టంగా తెలుస్తున్నాయి.పైగా, నాకంటే వయసులో హోదాలో పెద్దవాడు.అయినా, సమవయస్కుడితో లాగా పెద్దరికం చూపకుండా మాట్లాడుతున్నాడు. ఎక్కువ విన్నది అతడైనా, ఎక్కువ నేర్చుకున్నది నేను. అతడు ఉదాత్తుడు. అతడు నేలమీద నడుస్తున్నా, అతని తల స్వర్గంలో ఉన్నది అనిపించేది.

ఒకరోజు అన్నాడు, హఠాత్తుగా: 'ఆ జీవితం ఉందే, అది , అది స్వర్గం. దాన్ని గురించే ఆలోచిస్తుంటాను. నిజానికి అది తప్ప మరోవిషయం గురించి ఆలోచించడం లేదు.' అంటూ, నా వైపు చూచి చిన్నగా నవ్వాడు. 'నీకంటే దానిపై నాకు ఎక్కువ నమ్మకం. ఎందుకంటున్నానో తరువాత చెబుతాను.'

అతడేదో చెప్పాలనుకుంటున్నాడనిపించింది.

' దివ్యలోకం దాగి ఉంది. ఎక్కడో కాదు, మనలో. ఇక్కడ, ఇప్పుడు ఈ క్షణం నాలో ఉంది.నా గుండెలో. నేను సంకల్పిస్తే , రేపు అవతరిస్తుంది,శాశ్వతంగా .'

నేను అతని వైపే చూస్తూ ఉండిపోయాను.అతడు చాలా ఉద్రేకంతో మాట్లాడుతున్నాడు.

'అవును. నీవంటూ ఉంటావే, అది నిజం. మనం మన కర్మలకే కాదు, లోకంలో అందరి కర్మలకు అందరి పాపపుణ్యాలకు బాధ్యులం.ఈ సత్యం, దాని బహుముఖప్రాధాన్యం ఇంత చిన్న వయసులో నీవు తెలుసుకోగలగడం ఆశ్చర్యం. ఇది తెలిసిన మరుక్షణం అప్పటివరకు కలగా ఉండిపోయిన ఆ దివ్యలోకం దిగివస్తుంది.'

'ఎప్పుడు అది వచ్చేది? అసలు వస్తుందా?' అన్నాను, కొంత అపనమ్మకంతో , కొంత అసహనంతో.

'అంటే, నీవు నమ్మవన్న మాట? నీవు నలుగురికీ నమ్మకం కలిగిస్తావు, కాని నీకు నమ్మకంలేదు? విను.తప్పక వస్తుంది.కాని వచ్చే ముందు ఈ వెలివేత , ఈ భయంకరమైన ఒంటరితనం తప్పదు.'

'వెలివేతా? ఏ వెలివేత?'

' మనిషి మనిషిని వెలివేయడం. మనిషి మనిషితో కలిసి బతకలేకపోవడం. వెలిగా వెలితిగా బతకడం.లోకమేమైపోయినా సరే, నేనుబాగుంటే చాలు అనుకోడం.'

అతడు నన్ను కలవడానికి రావడం ఎక్కువయింది.నేనూ అతడి రాక కోసం ఎదురు చూసేవాడిని. అతడేదో ఒక ముఖ్యమైన నిర్ణయం తీసుకొనే విషయంలో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నట్టు అనిపించేది. నేను ఆ విషయంలో ఏమీ ఆరాలు తీయవలెనని ప్రయత్నం చేయకపోవడం అతడికి నచ్చింది.కాని అతడు ఎప్పటికప్పుడు నాతో ఏదో చెప్పాలనే అనుకుంటున్నట్టు అనిపించేది నాకు.

ఒక రోజు అన్నాడు,'నీకు తెలుసా? మన సమావేశాలగురించి ఊళ్ళో వాళ్ళు చాలా మాట్లాడుకుంటున్నారు. మనం యింత తరచుగా ఎందుకు కలుస్తున్నామో ఏం మాట్లాడుకుంటున్నామో తెలుసుకోవలెనని చాలా కుతూహలంతో ఉన్నారు.ఉండనీ.ఉండనీ.సమయం వచ్చినపుడు తెలుస్తుంది.'

మాట్లాడుతూ మాట్లాడుతూ ఒక్కోసారి అతడు ఉన్నట్టుండి ఉద్విగ్నుడయేవాడు. అట్లాంటి సమయాలలో హఠాత్తుగా లేచి వెళ్ళిపోయేవాడు. ఒక్కోసారి నా కేసి తీక్షంగా చూస్తూ ఉండిపోయేవాడు. అటువంటపుడు అనిపించేది,' ఇప్పుడేదో చెప్పబోతున్నాడని.వెంటనే ఏదో పిచ్చాపాటీలోకి దిగిపోయేవాడు. చాలాసార్లు అతడికి విపరీతమైన తలనొప్పి వచ్చేది.

ఒక రోజు చాలాసేపు ఏవో విషయాలు ఉద్రేకంతో మాట్లాడుతూ ఉన్నాడు.ఉన్నట్టుండి అతడి ముఖం వివర్ణమయింది.మూర్ఛవచ్చే వాడికి లాగా ఒళ్ళు, ముఖం వణుకుతున్నాయి.నావైపు చూస్తాడు,చూపుపక్కకు తిప్పుకుంటాడు.మళ్ళీ చూస్తాడు.

'ఏమయింది? ఎలాఉంది?' అన్నాను.

' నేను...నేను ...నీకు తెలుసా? నేను ఒకరిని హత్య చేశాను', అంటూ ఒక పేలవమైన నవ్వు నవ్వాడు.

అతడన్న మాటకు నిర్ఘాంతపోయాను.కాని ఆ మాట దాని అర్థం నా తలకెక్కే లోపల అతడి నవ్వు నన్ను పట్టుకుంది. నవ్వడమేమిటి? ఎందుకు నవ్వుతున్నాడు?

' ఏమన్నావ్?', అరిచాను.

'చూశావా,ఆ మాట నానుండి బయటపడడానికి ఎంత కష్టపడ్డానో! ఇప్పుడు చెప్పేశాను. మొదటి అడుగు వేశాను. ఇక నడిచేస్తాను', అన్నాడు.

వినగానే నేను నమ్మలేదు.ఆ తరువాత కూడా చాలాసేపు నమ్మలేదు నేను. ఆ తరువాత వరుసగా మూడు రోజులు వచ్చాడు.జరిగిందిచెప్పాడు. అతడికి మతి చలించిందేమో అనుకున్నాను.కాని నమ్మక తప్పలేదు. అతడు చేసింది చాలా ఘోరమైన నేరం.

పధ్నాలుగు సంవత్సరాల క్రితం అతడు ఒక స్త్రీని హత్యచేశాడు.ఆమె భర్త చనిపోయాడు. బాగా ఉన్నవారు. పెద్ద యిల్లు. తోట. ఆమె అందంగా ఉండేది. వయసులో ఉన్నది. ఇతడు ఆమెను గాఢంగా ప్రేమించాడు. తన ప్రేమను ఆమెకు చెప్పుకున్నాడు. పెళ్లికి ఆమెను ఒప్పించాలని ప్రయత్నం చేశాడు.కాని ఆమె అంతకు ముందే మనసు మరొకరికిచ్చేసింది.పెళ్ళి కూడా నిశ్చయం అయింది. ఆమె వరుడు సైన్యంలో పెద్ద పదవిలో ఉన్నవాడు.దూరప్రాంతంలో సేవలో ఉన్నాడు. త్వరలో వచ్చి ఆమెను వివాహం చేసుకోబోతున్నాడు.ఇతడి ప్రేమను స్వీకరించలేనని చెప్పి, దయచేసి తనను కలుసుకోడానికి రావద్దని చెప్పింది.ఆమెను కలవడం మానేశాడు.కాని యిల్లు, యింటితోట, ముందు ద్వారం, వెనుకవైపు దారి అన్నీ బాగా తెలుసు అతనికి. ఒక రాత్రి చాలా సాహసం చేశాడు. యింటివెనుక తోటలోనుండి వచ్చి , వెనుక తలుపు తీసిఉండడం గమనించి, ఆమె గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. ఆమె ఒక్కతే ఉంది గదిలో, పక్కపై ఒత్తిగిలి పడుకుని. ఆమెను చూడగానే అతడి కోరిక ఉవ్వెత్తుగా ఎగిసింది.అసూయ రేగింది. కోపం తాచులా తలెత్తింది.ఉన్మత్తుడిలా చేతిలో కత్తి ఆమె గుండెలో కసక్కని దింపాడు. ఆమె అరవనుకూడా లేదు.ఆమె ప్రాణం పోయింది. అతడు దయ్యపు సాహసము,పిశాచపు తెలివి ప్రదర్శించాడు. డబ్బుకోసం చేసిన హత్యలాగా కనిపించడం కోసం, ఆమె పర్సులో డబ్బు తీసాడు .ఆమె దిండుకింద ఉండిన తాళపుచెవులు తీసుకొని బీరువాలు తెరిచి వాటిలో పెద్ద పెద్ద నగలు తీసుకున్నాడు. చిన్నవి చాలానే ఉండినవి. కాని, వదిలేశాడు.ఆస్తుల పత్రాలు తాకలేదు. ఈ దొంగతనం పత్రాల విలువ తెలియని చదువురాని వెధవలెవరో చేసిఉంటారన్న అనుమానం కలగాలి.ఇవన్నీ భ్రమ కలిగించడానికి.ఇవి కాక, తనకు కావలసిన తనకు మాత్రమే విలువగలిగిన వస్తువులు కొన్ని తీసుకున్నాడు. వచ్చినదారినే వెళ్లి పోయాడు.

మర్నాడు కాని ఆతరువాత కాని ఎన్నడూ యితనిమీద ఎవరికీ యింతవరకూ కలలోకూడా అనుమానం కలగలేదు.అతడి ప్రేమ విషయం కూడా ఎవ్వరికీ తెలియదు.ఎందుకంటే, అతడు ఎప్పుడూ ఎవరితోను కలిసేవాడు కాదు. మనసు విప్పి మాట్లాడుకునే మిత్రులూ ఎవరూ లేరు. హత్యచేయబడిన స్త్రీ దగ్గర పనిచేసే వాడి ప్రవర్తన సరిగా లేకుంటే, హత్యకు రెండు రోజులు ముందు ఆమె పనిలోనుండి తీసేసింది. అందరూ ఈ హత్య వాడి పనే అనుకున్నారు. మర్నాడు వాడు ఊరి చివర తప్పతాగి ఒళ్ళు తెలియని స్థితిలో పడి ఉండినాడు. వాడి జేబులో ఒక కత్తి కూడా దొరికింది. వాడి కుడిచేతిన నెత్తురుమరకలుండినాయి.ఏమిటి యీ రక్తం అంటే, రెండు రోజులనుండి ముక్కున రక్తం కారుతూ ఉండింది అన్నాడు. వాడి కథ ఎవరూ

నమ్మలేదు.అరెస్టు చేశారు.ప్రాథమిక విచారణలో హత్య అతడే చేశాడని నిర్ధారణ అయింది.ఈ లోపల అతడికి జబ్బుచేసి హాస్పిటల్లో చేర్చారు. మూడో రోజు చనిపోయాడు.కేసు మూసేశారు.

అప్పుడు శిక్ష మొదలైంది.

నా మిత్రుడు (అవును, ఇప్పుడు ఆ పెద్దాయన నాకు చాలా దగ్గరైనాడు) అన్నాడు:

' ఇది జరిగిన తరువాత కొన్నాళ్ళవరకు నా అంతరాత్మ నాతో ఏమీ గొడవపడలేదు. బాధ పడ్డాను.కాని ఎందుకు? నేను ప్రేమించిన మనిషిని చంపుకున్నందుకు.ఆమెపై ప్రేమ నా నరాలలో యింకా ప్రవహిస్తూనే ఉండింది. నేను చంపుకున్నది నా ప్రేమను.కాని నేను ప్రేమించిన మనిషి మరొకరికి భార్య అయితే నేను సహించగలనా? చంపకుండా ఎలా ఉండగలను? ఇక ఆ అమాయకుడి విషయమా? అతడు అరెస్ట్ అయినప్పుడు కొంచెం ఆందోళనచెందాను. అతడి అనారోగ్యం ,ఆ తరువాత అతడు త్వరలో చనిపోవడంతో ఆ ఆందోళన కూడా సమసిపోయింది. అతడు జబ్బు పడడానికి చనిపోవడానికి అతడి అరెస్టు కారణం కాదు అని కూడా నిర్ధారణ చేశారు. అతడికి అంతకు ముందే ఏదో జబ్బు ఉండింది.ఎలాగూ పోయేవాడే.ఇక నేను తెచ్చేసుకున్న డబ్బు, నగలు. నేనేమీ డబ్బుకు కక్కుర్తి పడి దొంగిలించలేదు. హత్యను దొంగతనంలో భాగంగా విచారణను పక్కదోవ పట్టించడానికి చేశాను. దొంగిలించిన సొమ్ము స్వల్పమే. ఆ సొమ్ము మొత్తం వెంటనే శరణాలయాలకు దానం చేశాను. కనుక చాలాకాలం వరకు నా అంతరాత్మ నన్నేమీ యిబ్బంది పెట్టలేదు.ఎటువంటి అశాంతి లేకుండా చాలాకాలం గడిచిపోయింది.ఆ తరువాత ఒక స్వచ్ఛందసేవాసంస్థలో చేరి సేవచేశాను. అంటే, కాయకర్మ. ఇలాంటిపనులలో గతాన్ని యించుమించు మరచిపోయాను. అప్పుడప్పుడూ అది గుర్తొచ్చేది. కాని తోసెయ్యడానికి ప్రయత్నించేవాణ్ణి.ధర్మకార్యాలలో ఎక్కువ చురుకుగా పాల్గొనేవాణ్ణి. ఎన్నో సంస్థలు స్థాపించి పట్టణాభివృద్ధికి చేయగలిగిందంతా చేశాను. చాలా సంస్థలకార్యవర్గాలలో సభ్యుడిగా ఎన్నుకున్నారు నన్ను.ఇలా ఎన్ని చేసినా ఎన్ని పనులలో మునిగి తేలుతున్నా , గతం గుర్తుకురావడం మానలేదు. దాన్ని తోసెయ్యడం అంతకంతకూ కష్టమయింది.ఆ స్థితిలో ఒక అమ్మాయిని చూచాను. తెలివైన మనిషి. పరిచయమైన కొద్ది రోజులలోనే ఆమెను పెళ్ళి చేసుకున్నాను. సంసారంలో భార్యాపిల్లలపట్ల బాధ్యతలలో గతం మరచిపోవచ్చనుకున్నాను.కాని నా స్థితి యింకా హీనమయింది. నా భార్యకు నేనంటే అమితప్రేమ. నేనొక హంతకుణ్ణి అని తెలిస్తే? ఆమె నాతో మొదటిసారి మనకో బిడ్డ కలగబోతున్నాడు అన్నప్పుడు నేను కలవరపడ్డాను. ప్రాణం తీసిన నేను, నా ప్రాణం పోసుకుంటున్నవాడికి నా ముఖం ఎట్లా చూపించను? ఒకరి తర్వాత ఒకరు, ముగ్గురు పిల్లలు కలిగారు. వారిని ఎలా ప్రేమిస్తాను? ఎలా విద్యాబుద్ధులు చెప్పిస్తాను? మంచి గురించి, మానవత్వం గురించి వాళ్ళకు ఏం చెబుతాను, రక్తం చిందించినవాణ్ణి? ఎంత ముద్దొచ్చే పిల్లలు! దగ్గరకు తీసుకోవాలని, ముద్దుచేయాలని.కాని ఆ అమాయకపు ముఖాలలోకి చూచే యోగ్యత నాకు లేదు.

'రాను రాను నేను చిందించిన రక్తం నన్ను భయంకరంగా వెంటాడడం మొదలుపెట్టింది. ఒక యవ్వనవతి నిండుప్రాణాలు తీశాను. ఆ రక్తం ప్రతీకారం కోరుతోంది.భయంకరమైన కలలు.గుండెనిబ్బరం కలవాణ్ణి కనుక తట్టుకున్నాను. ఈ రహస్యనరకం నా పాపాన్ని ప్రక్షాళనం చేస్తుందేమో? కాని అది కూడా జరగలేదు. పోను పోను పరిస్థితి దుర్భరమయింది.

'నా ఔదార్యం,నా దానధర్మాలు, వీటి కారణంగా సమాజంలో నాకొక స్థానం ఉంది.అందరూ గౌరవం చూపేవారు. వాళ్ళు ఎంత ఎక్కువ గౌరవం చూపితే నాకు అంత దుర్భరంగా ఉండేది. ఆ గౌరవానికి నేను అర్హుణ్ణి కాదని నాకు మాత్రమే తెలుసు. అప్పుడప్పుడూ చచ్చిపోదామనుకునే వాణ్ణి. ఆ ఆలోచనరాగానే, దాని వెంటనే ఇంకో ఆలోచన వచ్చేది. బయటికి వెళ్ళి అందరినీ పిలిచి ' నేనొక హత్య చేశాను' అని చెప్పేస్తే?అప్పుడప్పుడూ కల కూడా వచ్చేది, అలా చెప్పినట్టు. ఈ ఆలోచనలు, రకరకాల రూపాలలో, దాదాపు మూడు సంవత్సరాలు వెంటపడ్డాయి. చివరకు అనుకున్నాను.ఒక్కసారి చేసినపాపం చెప్పేస్తే , ఇక ఆ పై ప్రశాంతంగా ఉండవచ్చు, అని.అనుకోడం సులభమే.కాని నేరం ఒప్పుకోడం? వణికిపోయాను.

' ఈ స్థితిలో, నీ ప్రేమఛాలెంజ్ ఉదంతం. అక్కడ జరిగింది చూశాక, ఒక నిశ్చయానికి వచ్చేశాను', అని ఆగిపోయాడు.

' అంత చిన్న సంఘటన ఇంత పెద్ద నిర్ణయానికి కారణం కాగలుగుతుందా?' అన్నాను.

' నా నిర్ణయం గత మూడు సంవత్సరాలుగా పెరుగుతూ ఉండింది. నీ కథ దానికి ముగింపుమాత్రమే యిచ్చింది.నిన్ను చూసి నన్ను నేను నిందించుకున్నాను. అసూయపడ్డాను'.ఈ మాటలంటున్నపుడు అతడి ముఖంలో చిరుకోపం కనిపించింది.

' కాని, నీవు ఇప్పుడు నిజం చెప్పినా ఎవడూ నమ్మడు. పధ్నాలుగేళ్ళనాటి మాట', అన్నాను.

' నా దగ్గర ఆధారాలున్నాయి.బలమైన ఆధారాలు. అవి చూపిస్తాను', అన్నాడు.

అమాంతంగా లేచి అతణ్ణి ఆలింగనం చేసుకున్నాను.

' ఒక్కటి చెప్పు. ఒక్కటి', అన్నాడు, ఏదో అంతా నా మీదనే ఆధారపడినట్టు. ' అలా చేస్తే నా భార్య , నా పిల్లలు ? నా భార్య కుంగి కుంగి కృశించి చచ్చిపోతుంది.నా పిల్లలు, వాళ్ళ ఆస్తులు అంతస్తు అలాగే ఉంటాయి. కాని, వారు ఒక హంతకుడి బిడ్డలుగా బతకవలసిందే కదా, జీవితమంతా? వాళ్ళ మనసులలో నా గురించి ఎటువంటి ముద్ర వేసిపోతాను?'

నేనేం పలకలేదు.

' వాళ్ళను వదిలేసి వెళ్ళిపోతాను కదా, శాశ్వతంగా.తెలుస్తోందా, శాశ్వతంగా?

నేను నిశ్చలంగా కూర్చుండి మనసులోనే ప్రార్థన చేశాను.భయమేసింది. కూర్చోలేక లేచి నిలబడ్డాను.

'ఏమంటావు? ', అని, నా ముఖంలోకి చూచాడు.

' వెళ్ళు. వెళ్ళి అంతా చెప్పేసెయ్.ఏదీ ఉండిపోదు.నిజమొక్కటే నిలిచిపోయేది.నీ పిల్లలు ఎదుగుతారు.నీ ఔన్నత్యాన్ని అర్థం చేసుకుంటారు', అన్నాను.

ఒక నిశ్చయానికి వచ్చేసాడు. వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ తరువాత పదిహేనురోజులు నన్ను కలవడానికి ప్రతిరోజు వచ్చేవాడు. ఆ క్షణాన్ని ఎదిరించడానికి యింకా సిద్ధంగా లేడు. అతని తెగని అంతస్సంఘర్షణ చూస్తే నాకు చాలా బాధ కలిగేది.ఒకరోజు అనే వాడు:' నేను నిశ్చయించుకున్నాను.ఏమైనా సరే చెప్పేస్తాను', అనే వాడు. మర్నాడు:'నాకుతెలుసు, ఆ క్షణంనుండి యిక నాకు స్వర్గమే.పధ్నాలుగేళ్ళుగా యీ నరకం అనుభవిస్తున్నాను.శిక్షను స్వీకరిస్తాను.జీవించడం మొదలుపెడతాను. తప్పుచేసి తప్పుతో ఎంతకాలమైనా బతకొచ్చు.కాని అది బతుకుకాదు. నేను బతకాలి. బహుశా నా పిల్లలు నేనెటువంటి శిక్షననుభవించానో అర్థం చేసుకుంటారు. వాళ్ళు నన్ను నిందించరు.'

నేనన్నాను,' అందరూ అర్థం చేసుకుంటారు. వెంటనే కాకపోయినా, తర్వాత. ఎందుకంటే, నీవు సత్యాన్ని పట్టుకున్నావు, ఈ లోకపుసత్యం కాదు. పై లోకపు సత్యం.' నా మాటతో బరువు దించుకొని ఆ రోజు వెళ్ళిపోయేవాడు. మర్నాడు మళ్ళీ వచ్చేవాడు.ముఖంలో కాంతి ఉండదు. స్వరం వికటం.

' నేను వచ్చినప్పుడల్లా, నీవు నన్ను గుచ్చిగుచ్చి చూస్తావు. ఇంకా వీడు బయటపడడేమి అనుకుంటావు కదూ? ఆగు.నన్ను తేలికచేయొద్దు. అది అనుకున్నంత సులభమేమీ కాదు. అసలు ఎప్పటికీ నేను బయటపెట్టలేకపోవచ్చు...నీవు వెళ్ళి చెప్పవు కదా? చెబుతావా?'

గుచ్చే చూపులు కాదు,అసలు అతడి వైపే చూడలేకపోయాను.నాలో అతడి గురించి ఆందోళన పెరిగిపోతోంది, అతడికి ఏమవుతుందోనని.జాలేస్తోంది. నాకు రాత్రులు నిద్రపట్టడం లేదు.

మళ్ళీ వచ్చాడు మర్నాడు:' ఇప్పుడే యింటినుండి వస్తున్నాను. నా భార్య గడప దగ్గర నిలబడి నా వైపే చూస్తోంది. భార్య చూపు అంటే తెలుసా నీకు? నీకు తెలీదు. పిల్లలు, 'నాన్నా త్వరగా వచ్చెయ్.పిల్లల కథల పుస్తకం వినిపించాలి', అన్నారు.నీకు అర్థమవుతోందా? కాదు.ఈ లోకంలో ఒకడి బాధనుండి మరొకడు ఏమీ నేర్చుకోలేడు.'

అతడి కళ్ళు తడిశాయి. పెదవులు వణుకుతున్నాయి.ఉన్నట్టుండి టేబుల్ మీద బలంగా ఒక గుద్దు గుద్దాడు.టేబుల్ మీది వస్తువులన్నీ పైకెగిరాయి. అతడలా చేయడం అది మొదటిసారి.అతనిది మృదుస్వభావం.పైకెగిరిన వస్తువులు పట్టించుకోకుండా అతడు:

' అసలు అవసరమా? ఏమయింది చెప్పనందువల్ల? నా నేరానికి మరొకడు శిక్ష అనుభవించలేదే? అతడు జ్వరంతో పోయాడు. నా శిక్ష నేను అనుభవించాను ఇన్నాళ్ళుగా.అయినా ఇప్పుడు నేను చేశానని చెప్పినా నా మాట ఎవడు నమ్ముతాడు? నా ఆధారాలు ఎవడు నిజమనుకుంటాడు? అనవసరంగా నా భార్యాపిల్లలకు జీవితాలలో సుఖము శాంతి లేకుండా చేయడం తప్ప ఒరిగేదేముంది? పొరపాటు పని కాదా ? ఏది ఒప్పు ఏది తప్పు? జనం ఏమంటారు? మెచ్చుకుంటారా? నా మంచితనాన్ని గుర్తిస్తారా? నా నిర్ణయాన్ని గౌరవిస్తారా? '

'దేవుడా!' అనుకున్నాను. ఇప్పుడుకూడా ఇతడు ఇతరుల గౌరవం గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు.అతన్ని ఆ స్థితిలో చూస్తుంటే జాలివేసింది. అతని బాధను పంచుకోవాలని ఉంది.అతని బాధకు ఉపశమనం కల్గించాలని ఉంది. కాని ఎలా? అతడు తన వశంలో లేడు. అతని దుర్భరమైన అంతస్సంఘర్షణ అర్థమైంది, కొంత అనుభవిస్తున్నాను కూడా.

'నేనేం చెయ్యాలి ? నీవు నిర్ణయించు', అని ఆక్రోశించాడు.

'వెళ్ళు. వెళ్ళి బయట ప్రపంచానికి చెప్పు', అన్నాను, దృఢస్వరంతో కాదు. టేబుల్ మీద ఉన్న పుస్తకాన్ని తీసుకొని, తెరిచి చూపించాను.

24. గోధుమగింజ భూమిలో పడి చావకుండిన యెడల అది ఒంటిగానే యుండును; అది చచ్చిన యెడల విస్తారముగా ఫలించును

25. తన ప్రాణమును ప్రేమించు వాడు దానిని పోగొట్టుకొనును, ఈ లోకములో తన ప్రాణమును ద్వేషించువాడు నిత్యజీవముకొరకు దానిని కాపాడుకొనునని మీతో నిశ్చయముగా చెప్పుచున్నాను.

చదివి, ఒక నవ్వు నవ్వాడు.ఆ నవ్వులో బాధ, అసహనం, ఉపహాసం.

'నిజం.గొప్ప గ్రంథాలు. నా కోసం ఘోరమైన నిజాలు పట్టుకుంటావు ఆ గ్రంథాలన్నీ వెదికి వెదికి. ఈ గ్రంథాలు నా ముఖం మీద కొట్టడం నీకు సులభమే.అవును, ఎవరు రాశారు ఈ గ్రంథాలు ?దేవదూతలు! రాస్తారు.వాళ్ళకు సంసారాలుండవు. వాళ్ళకేం తెలుసు?'

ఈ సారి అతని ముఖంలో నా పట్ల అసహ్యం కూడా కనిపించింది. కుర్చీలోనుంచి లేచాడు.

' మంచిది.వస్తాను.బహుశా మళ్ళీ మన కలయిక పరలోకంలో. పధ్నాలుగు సంవత్సరాల నరకం రేపటితో ముగుస్తుంది', అంటూ వెళ్ళిపోయాడు. అతన్ని ఆలింగనం చేసుకోవాలనిపించింది. కాని ధైర్యం చాలలేదు.

వెళ్ళిపోయాడు. నేను కూర్చీలో కూలబడిపోయాను. మనసులో ప్రార్థన చెప్పుకున్నాను, అతడికి అవసరమైన నిబ్బరం కలగాలని. నా కళ్ళవెంట నీరు కారుతూనే ఉండినాయి. అలానే కూర్చుండిపోయాను. అర్ధరాత్రి అయింది. హఠాత్తుగా తలుపు తెరుచుకుంది. నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది.అతడు మళ్ళీ వచ్చాడు.

' ఎక్కడికి వెళ్ళివస్తున్నావు?', అని అడిగాను.

'ఇక్కడేదైనా మర్చిపోయానా నేను? నా కర్చీఫ్?... పోనీ.ఏమీ మర్చిపోలేదేమో?... నేను కొంతసేపు ఇక్కడ ఉంటాను', అన్నాడు.

అతడు కూర్చున్నాడు.నేను అతడి పక్కనే నిలబడ్డాను. 'నీవూ కూర్చో', అన్నాడు. కూర్చున్నాను.రెండు నిమిషాలు నిశ్శబ్దం. నన్ను తదేకంగా చూసి, చిరునవ్వు నవ్వాడు. ఆ నవ్వు నాకు బాగా గుర్తు. ఆ తరువాత లేచాడు.నన్ను ఆలింగనం చేసుకున్నాడు.

' జ్ఞాపకం ఉంచుకో.నేను నీ కోసం రెండోసారి వచ్చాను. వింటున్నావా? గుర్తుంచుకో,రెండోసారి', అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

'రేపు',నా మనసులో మెదిలింది.

అవును, ఆ మరుసటి రోజే. అతడు వచ్చివెళ్ళిన సాయంకాలం నాకు తెలీదు ఆ మరుసటి రోజు అతడి పుట్టిన రోజని. అతని పుట్టినరోజు ఎప్పుడూ ఘనంగా జరుగుతుంది.పెద్ద సమావేశం. ఇంచుమించు టౌనంతా హాజరవుతుంది.ఈ రోజు కూడా.రాత్రి విందు ముగిసిన తరువాత అతడు హాలు మధ్యకు వచ్చాడు. చేతిలో ఒక కాగితం .ఆ నాడు తాను చేసిన హత్య గురించి పూర్తి వివరాలున్న ఆ పత్రం, తను పనిచేస్తున్న ప్రభుత్వశాఖ ముఖ్యాధికారికి రాసినది. దాన్ని అక్కడ చేరిన వారందరి మధ్య నిలుచుని చదివి వినిపించాడు.చదవడం ముగించి:

' ఒక రాక్షసుడిలా ప్రవర్తించాను.మనిషికి మానవత్వానికి నన్ను నేను దూరం చేసుకున్నాను.ఇప్పుడు నాకు భగవంతుని ఆదేశం అందింది.నా పాపానికి ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకుంటాను. పాపఫలం స్వీకరిస్తాను', అన్నాడు.తరువాత అతడు ఆ హత్య చేసిన రోజు ఆమె యింటినుండి తెచ్చి యిన్నేళ్ళు భద్రంగా దాచిన వస్తువులన్నీ , తను చేసిన హత్యకు సాక్ష్యాధారాలు అని అతడనుకున్నవి, తెచ్చి అక్కడ బల్లమీద ఉంచాడు––హత్య చేయబడిన స్త్రీ నగలు, ఆమెకు కాబోయే భర్త బొమ్మ ఉన్న ఆమె మెడలో ఉండిన లాకెట్టు, ఒక శిలువ, ఆమె డయరీ,ఆమెకు కాబోయే భర్త త్వరలో వస్తున్నాను అని ఆమెకు రాసిన ఒక ఉత్తరం, దానికి ఆమె రాసిన అసంపూర్ణ ప్రత్యుత్తరం. ఎందుకు ఉంచుకున్నాడు ఆ ఉత్తరాలు? కాదనలేని ఈ సాక్ష్యాధారాలు ఎవడైనా చింపివేయకుండా ఇన్నేళ్ళు ఎందుకు భద్రంగా దాచుకుంటాడు?

అయితే, ఆ తరువాత ఆ రోజు అక్కడ జరిగిందేమిటి? విన్నవారు అవాక్కయినారు. అతడు చెప్పిన కథ ఎవరూ నమ్మలేదు. 'ఈయనకు మతి చలించింది అనుకున్నారు.కాని కథ ఆసక్తికరంగా ఉంది,విన్నారు.కొన్ని రోజులు గడిచాక టౌన్లో అందరు నిర్ధారణ చేసుకున్నారు, అతడికి మతి

స్థిమితం తప్పింది అని.న్యాయాధికారులు ఉపేక్షించలేరు కనుక విచారణ చేశారు.కాని ఆ ఆధారాలు బలమైనవి కావని కేసు మూసేశారు. ఆమె నగలు, ఆ ఉత్తరాలు నేరాన్ని ఖచ్చితంగా నిరూపించలేవు. అవి అతడికి ఒక స్నేహితుడికిచ్చినట్లు కానుకలుగానో భద్రపరచమనో యిచ్చి ఉండవచ్చు. కేసు మూసేసిన తరువాత హత్యచేయబడిన స్త్రీ దగ్గరి బంధువులు ఆ నగలు ఆమెవే అని నిస్సందేహంగా గుర్తించారు. ఏమయినా, ఆ వ్యవహారం అంతటితో ముగిసింది.

అయిదు రోజుల తరువాత, టౌన్లో అందరూ అనుకుంటున్నారు, అతడు జబ్బుపడ్డాడని, బతకడని. జబ్బేమిటో తెలీదు. గుండెజబ్బన్నారు. కాని అతడి భార్య అతడి మానసికస్థితిని కూడా పరీక్షించమని అడిగిందట వైద్యుల్ని.అన్ని పరీక్షలు చేసి, చివరకు అది మానసికవ్యాధి అని తేల్చారు. జబ్బేమిటో నాకు తెలిసి ఉంటుందని ఊళ్ళో కొందరు నా దగ్గరకు వచ్చారు. నేనెవరితోను ఏమీ అనలేదు. అతణ్ణి కలవడానికి వెళ్లాను. కాని అతని భార్య నన్ను యింటిలోపలికి రానివ్వలేదు. నేనంటే మండిపడుతోంది.

' నీవల్లే ఆయనకు ఈ జబ్బు. నీవే కారణం. ఏడాదినుంచి మనసు సరిగా లేదాయనకు.వింతగా ప్రవర్తించేవాడు. ఊళ్ళో అందరికీ తెలుసు. నీ ప్రవచనాలు ఆయనను ఈ గతికి తెచ్చాయి. మరీ ఈ నెలరోజులుగా కొంపలో కంటే నీ దగ్గరే ఎక్కువ ఉంటున్నాడు', అన్నది.

ఆమె మాత్రమే కాదు.ఊళ్ళో చాలామంది అదే అనుకుంటున్నారు.'నీవల్లే యిదంతా జరిగింది', అంటున్నారు.

నాకు లోపల సంతోషం. భగవంతుడు అతణ్ణి కరుణించాడు. తనకు దూరమైన బిడ్డ తిరిగి చేరవస్తే తండ్రికి అంతకంటే ఆనందమేముంటుంది? అతడికి మతితప్పిందంటే నేను నమ్మలేదు. నేను ఎట్లాగైనా అతణ్ణి ఒక్కసారి కలవాలనుకున్నాను. అతడు కూడా , ప్రాణం పోయేలోపల నన్నొకసారి చూడాలనుకుంటున్నాడని తెలిసింది. వెళ్ళాను. అతన్ని చూడగానే తెలిసింది, రోజులు కాదు గంటలలో ఉంది అని. బలహీనంగా ఉన్నాడు.ఒళ్ళు పాలిపోయి ఉంది. చేతులు వణుకుతున్నాయి. ఊపిరిపీల్చడం కష్టంగా ఉంది. కాని ముఖంలో కాంతి ప్రశాంతి ఉన్నాయి.

' చేసేశాను' అన్నాడు,నన్ను చూస్తూనే.'నీ కోసం రోజూ ఎదురు చూస్తున్నాను.ఎందుకు రాలేదు యిన్ని రోజులు?'

నన్ను రానివ్వలేదు అని అనలేదు నేను.

అతడన్నాడు:' భగవంతుడికి నామీద దయ కలిగింది.నన్ను తన దగ్గరికి తీసుకుంటున్నాడు.నేను చనిపోతున్నాని తెలుసు.కాని ఎంత కాలం తరువాత మళ్ళీ ప్రశాంతి సంతోషం!నా పని నేను చేశాను. మరుక్షణమే దివ్యలోకం దిగివచ్చింది నాలోకి. ఇప్పుడు నేను నా పిల్లలను ప్రేమించగలను. వాళ్ళను ముద్దుపెట్టుకోగలను.నా భార్య న్యాయమూర్తులు, ఎవ్వరూ ఒక్కరుకూడా నమ్మలేదు నేను హంతకుణ్ణి అని. నా పిల్లలు కూడా ఎప్పటికీ నమ్మరు. అదీ, వారిపై భగవంతుని కృప. నేను చనిపోతాను.కాని నా పిల్లలపై ఎటువంటి మచ్చవదలకుండా పోతున్నాను. స్వర్గంలో ఉన్నట్టుంది నాకు. నా కర్తవ్యం నేను నిర్వర్తించాను.'

అతడికి మాట్లాడడం కష్టంగా ఉంది. ఊపిరి అందడంలేదు. నా చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని ప్రేమగా ఒత్తాడు. చాలాసేపు మేం మాట్లాడలేదు. అతడి భార్య మాటిమాటికి తొంగి చూస్తున్నది. కాని అవకాశంచూసుకొని,నాతో రహస్యంగా అన్నాడు: ' నీకు జ్ఞాపకం ఉందా? నేను ఆ రాత్రి నీ దగ్గరికి రెండవసారి వచ్చాను.గుర్తుంచుకో అని కూడా అన్నాను. నీకు తెలుసా నేను ఆ రాత్రి రెండవసారి ఎందుకొచ్చానో?....నిన్ను చంపడానికి! '

నేను ఉలిక్కి పడ్డాను.

' ఆ రోజు నీదగ్గరనుంచి వెళ్ళిపోయానా? బయట చీకటి. వీధులవెంట తిరిగాను. నాలో నేను ఘర్షణ పడ్డాను. ఉన్నట్టుండి నీ మీద విపరీతమైన ద్వేషం కలిగింది. భరించలేనంత.: 'ఈవేళ నన్ను కట్టిపడేస్తున్నది అతడొక్కడే. నా విధిని నిర్ణయించే న్యాయనిర్ణేత అయినాడతడు. ఇంత

జరిగిన తరువాత, రేపు నలుగురి ఎదుట నా నేరం ఒప్పుకోక తప్పదు. వాడికి అంతా తెలుసు.' అనుకున్నాను. నీవు నా నేరాన్ని బయటపెట్టేస్తావని భయపడలేదు. నాకు ఆ ఆలోచనకూడా రాలేదు. కాని అనుకున్నాను:'నా గురించి యింత తెలిసిన తరువాత నా ముఖం అతనికి ఎలా చూపించను? ముఖం చూడనక్కరలేదు. అతడు దూరంగా ధృవప్రాంతంలో ఉన్నా ఈ ఆలోచన భరించడం దుర్భరం.' నీవే కారణం ఈ దుర్భరవేదనకు అనుకున్నాను. ఈ వేదన అంతం కావాలంటే నిన్ను అంతం చేయాలి. అప్పుడు రెండోసారి వచ్చాను నీ దగ్గరికి. నీ టేబుల్ మీద కత్తి ఉండడం గుర్తు ఉండింది. వచ్చి కూర్చొన్నాను.నిన్నూ కూర్చోమన్నాను. ఒక నిమిషం, నిమిషమంతా ఆలోచించాను. ఆ క్షణంలో నిన్ను చంపి ఉంటే, వెనుకటి హత్యమాట ఎట్లా ఉన్నా, ఈ హత్యతో సర్వనాశనం అయిపోయేవాణ్ణి.కాని ఆ క్షణం అదేమీ ఆలోచించలేదు నేను.కేవలం నీ మీద పగతీర్చుకోవాలన్న ఆలోచనమాత్రమే. భగవంతుడు ఆ క్షణం నా లోపలి దయ్యాన్నుండి నన్ను కాపాడాడు. కాని, తెలుసా? ఆ రోజు నీవు మృత్యువుకు దగ్గరగా ఉన్నంతగా ఎప్పుడూ లేవు.'

ఒక వారం తరువాత అతడు చనిపోయాడు. టౌన్ మొత్తం శవయాత్రలో పాల్గొంది. అక్కడి ముఖ్య పూజారి అతన్ని గురించి ఆర్ద్రంగా మాట్లాడాడు. అందరూ ఆ మాయదారి జబ్బును నిందించారు.ఆయన అకాలమరణానికి సంతాపం చెందారు. ఊళ్ళోని జనమంతా నా మీద చాలా కోపంగా ఉన్నారు, అతని మరణానికి కారణం నేనేనని వారి దృఢభావం. నన్ను చూడడానికి కూడా యిష్టపడడంలేదు. కొందరు మాత్రం అతడు ఆనాడు చెప్పింది నమ్మారు. నమ్మినవారి సంఖ్య క్రమంగా పెరుగుతూ వచ్చింది. నా దగ్గరకు వచ్చేవారు, నిజమేమిటో చెబుతానని.మనిషి పతనం వినడం జనాలకు యిష్టం కదా!నేను పెదవి విప్పలేదు. ఆ తరువాత కొద్ది రోజులలోనే నేను ఆ వూరు వదిలివెళ్ళిపోయాను.

(ఇది Dostoevsky నవల The Brothers Karamazov లోని ఒక భాగం..ఈ భాగం నవలలోని Father Zossima తన డైరీలో తన యవ్వనదశలోని తన అనుభవాన్ని రాసుకున్నది.

ఈ భాగం ఒక స్వతంత్రమైన కథగా నిలుస్తుంది అని నేననుకొంటున్నాను.ఇక్కడ నేను చేసింది ఆ కథకు ఎక్కువ భాగం అనువాదము.కొంత అనుసరణము. కొన్ని చిన్నచిన్న మార్పులు.

ఈ కథకు పేరు నేను పెట్టిందే.ఆంగ్లానువాదంలో ఈ భాగానికి The Mysterious Visitor అని పేరు. ఈ కథలో The second coming ప్రధానాంశం. ' నేను రెండవసారి వచ్చాను.గుర్తుంచుకో', అన్న మాట కథాక్రమంలో కీలకమైన మార్పు,కథార్థంలో కీలకాంశం. అది మనిషి ద్విజన్మను, అవతార పునస్సాక్షాత్కారాన్ని కూడా చెబుతుంది.ఆంగ్లంలో పేరు ఈ రెండు ముఖాలను సూచించగలదు.)

Click here to share your comments on this story